

TOVERITAR

Amerikan suomalaisten työläisnaisten äänenkannattaja ilmestyy Astoriassa, Ore., joka tiistai The Western Workmen's Publ. Society'n kustantamana.

Tilauksinnat Yhdysvaltoihin:
1 vuosikerta \$1.75. Puoli vuotta \$1.00
Canadaan ja Suomeen:
1 vuosikerta \$2.00. Puoli vuotta \$1.15

TOVERITAR

Box 99, Astoria, Ore.

Entered as second-class matter July 18th, 1911, at the Post Office at Astoria, Oregon, under the Act of March 3rd, 1879.

TOVERITAR

(THE WOMAN COMRADE)

Subscription rates in the United States
One year \$1.75 — 6 months \$1.00
IN CANADA:
One year \$2.00 — 6 months \$1.15

Toimitus:

HELMI MATSSON

Box 99, Astoria, Ore.

Missä on pelastus?

Kapitalistiluokan johtama riistopoliittikka on pakottanut työväen eri kerrokset ja myöskin osan alemmaa virkamiesluokkaa asettamaan kysymyksen ratkaistavaksi: mitä tulee tässä tilanteessa tehdä? Joko on aika ottaa ratkaiseva askel, vai tyytykö edelleen sivustakatsojaksi ja kärsiä välinpitämättömänä luokkayhteiskunnan nurinkurisuudesta.

Kuitenkin osottavat nykypäiväiset tapahtumat, että suurelle osalle työväestöä ja myöskin talonpojille on selvinnyt tämä kysymys, se on jo heillä ratkaistuna. Jopa on havaittavissa pikkuvirkamiesjoukoissa vapaudenkaipua. Italiassa virkamieslakko oli yksi sellainen näyte. Irlannissa n. s. sinfeiner-liike on talonpoikaan vapaudenkaipua ilmauksia. Ja kaikkialla palkkatyöväestön eri kerrokset kapinoivat hiljemmin tahi äänekkäämmin tätä järjestelmää vastaan.

Jokaisen järjellisen ja avoimkatselun työväenluokan jäsenen nyt jo täytyy myöntää, että kapitalistisen järjestelmän tukeminen vie ennenpitkää ihmiskunnan alimpaan perikatoon. Mihin se johtaa? Se johtaa uuteen ja vielä kauheampaan maailmanpalo, vielä hirveämpään meläkkaan kuin meillä juuri äskettäin oli, jonka seurauksia olemme saaneet kärsiä. Imperialistinen politiikka johtaa meidät verileikkiin, jota parhaimpaan mielikuvitus ei voi luoda selviöksi. Vielähän elävästi muistamme äskettäin loppuneen maailmanpalon kauheuden, kymmenmiljoonaisen kaatuneiden joukon, saman määrän silvotulta, raajarikkoja; ja mistä eivätkä poisuta palavat kaupungit ja hävitetyt kodit.

Tähänkö jälleen pyrkimme? Tähtökö varten edelleen pönkittämme kapitalistista järjestelmää? Muuta ei voi tämän järjestelmän tukemisesta odottaa.

Missä sitten on pelastus?

Pelastajana voi olla ainoastaan koko maailma työväen yhteenliittynyt voima, ainoana aseman selvittäjänä on maailman vallankumous. Ihmiskunnan edun ja tulevaisuuden nimessä olemme pakotetut toimimaan vallankumouksen edistämiseksi, yhteiskunnallisen muutoksen jouduttamiseksi. Kukaan rehellinen työväenluokan jäsen ei halua taistella val-

lankumouksellista liikettä vastaan, vain jotkut orjasielut asettelevat sulkuja tielle, mutta heidät työnnettään joukkovoimalla syrjään ja mennään varmasti eteenpäin.

Kuinka me tukisimme tällaista järjestelmää, joka ei voi antaa työttömille työtä, eikä pysty järjestämään yhteiskuntaa siten, että kaikilla olisi tilaisuus "tehdä elämänsä" eikä kulkea nälkäisenä paikasta paikkaan, vailla kaikkia ihmiselle kuuluvia oikeuksia. Kapitalistiluokka kyllä ymmärtää pitää etuoikeuksistaan kiinni, pitääpä hyvinkin lujasti. Työväenluokan voitto on kapitalistiluokan häviö. Siitä se taistelu juuri syntyykin, eikä lakkaa ennenkuin viimein kapitalismin suojelusuuri on maahan kaadettu. Kerta kaikkiaan voimme sen uskoa, että niin kauan kuin säilytetään ne syyt, joista johdetaan ihmistevrasutus ja työntekevään orjuutus, säilyy työväenluokan äärimäinen kurjuus ja rasitus.

Silläpä meidän täytyy pyrkiä kumoamaan vanha järjestelmä ja tilalle luomaan uusi vapaa yhteiskuntamuoto, jossa kaikilla on oikeuksia, eikä ainoastaan velvollisuuksia. Tehkäämme siis ihmiskunnalle palvelus ja vapauttakaamme ihmiskunnan suurin enemmistö riistäjien vallasta.

Kapitalistit jatkuvasti parhaavat sosialismia, etsivät uusia vastaväitteitä. Heidän ajatuksensa mukaan ainoastaan kapitalistinen järjestelmä "turvaa ihmishengen ja omaisuuden". Se ei muka aiheuta sotaa, nälkää, tautteja ja muita ihmiskunnan vitsauksia. He ovat mielestään maailman tukipylväitä, joita ilman ei yhteiskunnan pyörä voisi lainkaan pyöriä. Ilman kapitalistiluokan "johtoa" ei muka mikään teollisuus olisi mahdollista, vain heidän käntensä ohjauksesta kaikki menee oikeaan rataansa.

Näihin kapitalistiluokan itsekehummisiin ja riistäjäjoukon välttämättömyyden olemiseen yhteiskunnan säilymiseksi, uskovat vielä ajattelematomat joukot. Ne joukot, jotka uskovat että vain jumala ja kapitalistit voivat maailmaa hallita, mutta ei se suuri raatajaluokka, joka aikoo valmistaa, kälken tuottaa, jota ilman ei mikään pyörä pyöriisi, ei mikään ratas raksuttaisi.

Mutta kuten usein sanottu, yhä suuremmat joukot huomaavat missä mennään, mihin tällaiseen porvariston laulamaan pimityslauluun uskominen johtaa. Yhä suuremmat joukot kerääntyvät vallankumouksellisen ilppun juurelle ja etsivät pelastusta työväenluokan voimasta.

Jokainen järkevä työläinen sen kyllä tunnustaa, että siirtyminen tästä kapitalistisesta yhteiskuntajärjestelmästä sosialistiseen yhteiskuntamuotoon, on tavattoman vaikea. Taistelu eri luokkien välillä, taistelu varlasta vaatii suuren joukon uhreja. Eikä vain uhreja, mutta ääretöntä uhrautumista, työskentelyä ja ennenkaikkea sitkeää ja vilpitöntä itsekasvatusta uskomaan asiansa oikeuteen.

Kapitalismin aikakausi on jo qhi. Se on aikansa elänyt aivan samalla tavalla kuin feodaalinen yhteiskuntamuoto ennen kapitalistisen järjestelmän kehitystä. Kapitalistinen järjestelmä väistyy uuden tulokkaan tieltä, sen on pakko väistyä!

Tuotantolaitokset sosialistisessa järjestelmässä yhteiskunnallistutetaan tavaroita ei valmisteta myyntiä ja liikevoittoa varten, vaan ihmisten tarpeita ja käyttöä varten. Vain hyödyllisiä tavaroita tuotetaan ja kai-

killä työkykyisillä ihmisillä on velvollisuus tehdä yhteiskuntahyödyllistä työtä. Yhteiskunnan "loiskasvit" hävitetään ja yhteisin voimin pyritään yhä täydellisempiä olomuotoja kohti.

Vanha vältö "sosialismi hävittää perheen ja kodin" ei pidä paikkaansa. Kapitalismi on ne aika sitten työlliseltä hävittänyt. Mitäpä siis sellaista enää hävittää, jota ei ole olemassa. Vai onko työläisillä kotia sen saman oikeassa merkityksessä? Kurjuuspestä ovat ne "kodit", joissa työväenluokka joutoaikansa viettää, vain luolia ja lokeroita, mutta ei kotia, mitä vain kapitalistiluokkaan kuuluvat voivat omistaa. Työväenluokan nainen, missä asemassa hän on tässä riistoyhteiskunnassa? Hän on, sanokaamme se suoraan, täydellinen orja! Nainen on orjuttettu raskaammin kuin työväenluokan mies. Olla orja teollisuudessa ja sen lisäksi orja kodissa, se on jotain, joka suinkaan ei ole helppoa!

Sosialismi voi vapauttaa naisen, pelastaa niistä kärsimyksistä, joita työläisnaisen hartioidelle näihin saakka on laskettu.

Työläinen, joka uskaltaa puhua luokkansa puolesta ja koettaa hävittää tätä vihattavaa järjestelmää, joka etenkin naista äärettömästi kahlaitti, hän saa raskaasti tuntea luokkansa vihat. Siitä on niin paljon esimerkkejä olemassa, että se on meille kaikille kyllin selvänä. Eikä riistäjäluokka suinkaan aseta naist. poikkeusasemaan, kun on tästä seikasta kysymys.

Miten on käynyt Rosa Luxemburgille, miten Sylvia Pankhurstille, Kate O'Harelle ja monelle muulle, heitä on vankiloissa viritettu ja annettu tuntea tämän luokkayhteiskunnan katkeran ruoskan iskut. Eivätkä he ole muuta sen pahempaa tehneet, eivätkä edes yrittäneet tehdä, kuin ainoastaan todenneet sen tosiasian, että tämä yhteiskuntajärjestelmä on mätä, että se on jo aikansa elänyt ja siis sellaisena ollen hävitettävä ja uutta tilalle asetettava. Nämä nais-agitaattorit ovat selvää selvemmin puhuneet työväenluokan naisen puolesta, osottaneet minkälaisessa asemassa on nainen kone-teollisuuden aikakaudella, mitä työläisnaisen ja hänen lapsensa saavat kärsiä, kun heidänkin hiestään puristetaan kapitalisteille hulmaavia voittoja. He ovat vaikuttavasti puhuneet raatajaluokan naisille niistä kelnoista, joiden avulla vapaus saavutetaan. Tätä ei kapitalismin vartijat salli. Tyrmiään he sulkevat ja suun tukkivat.

Työväenluokan naiset eivätkä enää nuku. He ovat oivaltaneet, että heitä kapitalismi painaa lokaan, työntää kurjuuden kultaan, pakottaa myymään sielunsa ja ruumiinsa, kaikkensa kullon hinnasta. Tämän he oivaltavat jo ja siksi alkavat kyselemään: missä on pelastus? Ja nyt jo joka puolelta kuulevat saman vastauksen: pelastus on vain työväenluokan omassa voimassa! Työväenluokan naista ei mikään muu tule pelastamaan, kuin he itse! Työväenluokan taistelu on naisenkin taistelua, naisen vapauttamiseksi, pelastamiseksi pohjattomasta sarron kullusta, johon meidät on kaikki syösty, miehet ja naiset sekä lapset!

Mihin tämä velvoittaa?

Enemmän tekemään työtä naisten järjestämiseksi, kasvattamiseksi ja kouluuttamiseksi, jotta työväenluokan nainen on kykenevä täyttämään tehtävänsä tämän järjestelmän hävittä-

misessä ja uuden järjestelmän luomisessa. Jokaiselle tämä kuuluu, jokainen nainen kuulokoon kutsun!

Mihin joukkoon kuulut?

Työväenluokan vapaustaistelu kapitalismin orjuudesta on kiihkeämpää, on voimakkaampaa kuin milloinkaan ennen. Taistelu vallasta on ankaraa kaikkialla! Vastassamme ei ole enää yksityinen työnantaja, yksityinen riistävä kapitalisti, vaan kansainvälinen kapitalistinen yhtymä, rengas. Tämä joukko alua hioo aseitaan, ei heikkään se leppää asemillaan. Ei siinä kylliksi, että kapitalismi on kansainvälinen, vaan sen lisäksi on se haakanut ja saanut apulaisen työväenluokan luopioista, työväen valtaa pelkäävistä sosiaaldemokraateista. Nämä viimeainnut kompromissipolitiikkallaan ja mielisoisuuksillaan tukevat, pönkittävät tätä kapitalistista järjestelmää. He itse sanovat kulkevansa sosialistisen yhteiskuntaan rauhallista edistyksen tietä, sanovat "kasvavansa sosialismin" pikkuparannusten kautta. Mutta he fraasivallankumouksellisuudesta huolimatta, ovat teoillaan osoittaneet, että mitään eivät he enemminkin kauhistu kua työväen todellista valtaa. Onko silloin kumma, jos suuret joukot kaikkialla maailmassa ovat kääntäneet selkänsä näille sosialistipettureille.

Naiset! Me emme saa itsemme eikä lastemme tähden tukea tätä kapitalistista järjestelmää millään tavalla! Me ja myöskin meidän lapsemme saavat riittää sen, mitä juuri nyt parhaillaan kylvämme. Siksi, juuri siksi, löyämme veljenkäden todelliselle luokkataistelijalle, niille joukoille, jotka taistelevat työväen vallan puolesta! Meidän paikkamme oikoon aina siellä, missä taistelu vinhemmin käy, puhtaasti sosialistisen lipun juurella meidän seisoa pitää. **Työväen valta on päämäärämme.** Taisteluun, toimintaan! Ei suuta soittamaan, ei riitelemään, eikä kukkuna tunkella hääräämään, vaan työhön kapitalistisen järjestelmän murskaamiseksi ja sosialistisen rakennuksen pystyyn kohtamiseksi.

Sanotaan, että naiset voivat kärsiä paljon, voivat uhrata paljon. Miksi emme sitten voi yhtä paljon toimia! Uskovaista ja suunpieksäjiä emme tarvitse sosialistisessä liikkeessä, vaan toimintaintoista rehellisiä luokkataistelijaita.

Itserakkailla narreilla emme myöskään kaipaa riveissämme, vaan todellisella vallankumouksenhengellä ja uskollisuudella varustettuja tovereita, joiden ainoana aatteena on joka tilaisuudessa luokkattu ja sitten vasta muut pyyteet.

Kun meihin yrittää hiipiä pikku-porvarillisuus ja muut kapitalistisen järjestelmän synnyttämät ajatelmät ja niiden mukaiset teot, niin kiiruhtakaamme karikoittamaan ne. "Jos prulle antaa pikku sormen, niin se vie pian koko käden." Niin käy usein. Voi huomaamatta vieräillä sille tielle, joka vie väärään. Kun sillä tiellä on askeleen astunut, niin seuraa sitä pian toinenkin askel.

Tämän vuoksi tehkäämme itsellemme selviksi, mitä merkitsevät eri suuntavirtaukset ja sen mukaan harjoitakaamme meihin joukkoon pitää kuulua. Naiset ovat kyllä taipuvaisia pian väsymään suuntaväitelyihin, tuomitsemaan ne joutaviksi, ilman sen enempää ajattelematta. Ei tahdota viittä syventyä tutkimaan min-